

Sygn. akt *IV C 762/14*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie IV Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR (del.) Robert Masznicz

Protokolant: sekretarz sądowy Kamila Osica

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa spółki z ograniczoną odpowiedzialnością pod firmą

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością

z siedzibą w miejscowości C.

przeciwko pozwanemu, którym jest

Związek (...) w Polsce

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 92.587,60 zł (dziewięćdziesiąt dwa tysiące pięćset osiemdziesiąt siedem złotych 60/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 6 czerwca 2014 r. (od dnia 1 stycznia 2016 r. są to odsetki ustawowe za opóźnienie) do dnia zapłaty;
- 2) oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- 3) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8.278,00 zł (osiem tysięcy dwieście siedemdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym:
 - a) 4.661,00 zł (cztery tysiące sześćset sześćdziesiąt jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów opłaty od pozwu;
 - b) 3600,00 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
 - c) 17,00 zł (siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów opłaty skarbowej od złożonego pełnomocnictwa procesowego;
- 4) obciąża pozwanego kosztami sądowymi w kwocie 1.726,38 zł (jeden tysiąc siedemset dwadzieścia sześć złotych 38/100), stanowiącymi niepokryte zaliczkami wydatki na rzecz Skarbu Państwa z rachunku Sądu Okręgowego w Warszawie, nakazując pozwanemu ich uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa na rachunek Sądu Okręgowego w Warszawie.

Sygn. akt *IV C 762/14*

UZASADNIENIE WYROKU

Pozwem z dnia 13 lipca 2014 r. (data nadania w urzędzie pocztowym – k. 45) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością pod firmą (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. (powód) wniosła o zasądzenie od związku

wyznaniowego pod nazwą (...) (pozwany, do dnia 13 maja 2014 r. działający pod nazwą S. – (...)) i Traktatowe Zarejestrowany (...) w Polsce – k. 71) kwoty 93.201,64 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 6 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(pozew – k. 3 i n.)

W odpowiedzi na pozew z dnia 20 października 2014 r. (data nadania w urzędzie pocztowym – k. 94) pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz zwrotu kosztów celowej obrony od pozwanego.

(odpowiedź na pozew – k. 61 i n.)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny.

Dnia 23 maja 2013 r. (...) – (...) (...), jako zamawiający, zawarł z przedsiębiorstwem usługowo-handlowym (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. (J.), jako wykonawcą umowę.

Przedmiotem umowy było wykonanie robót, określonych jako budowa, montaż i uruchomienie instalacji zbiornika retencyjnego na wody opadowe (w tym badanie jego szczelności), kompletnej sieci odprowadzenia wód opadowych do rzeki Z. i sieci zasilającej hydranty przeciwpożarowe z infrastrukturą, a także przywrócenie terenu do stanu pierwotnego.

Z tytułu realizacji wskazanego zakresu robót budowlanych zamawiający zaproponował wykonawcy wynagrodzenie w wysokości 997.750,00 zł netto, tj. 1.227.232,50 zł z VAT.

W dokumencie szczególnych warunków umowy, dołączonych do umowy, strony ustaliły, że wykonawca przy wykonywaniu umowy będzie korzystał z usług powoda, który miał być jedynym podwykonawcą.

(umowa – k. 77 i n., szczególne warunki – k. 79 i n.)

Dnia 23 maja 2013 r. J., jako zamawiający, zawarła z powodem, jako wykonawcą umowę.

Przedmiotem umowy, zamówionej u podwykonawcy, było wykonanie robót, określonych jako budowa, montaż i uruchomienie instalacji zbiornika retencyjnego na wody opadowe (w tym badanie jego szczelności), kompletnej sieci odprowadzenia wód opadowych do rzeki Z. i sieci zasilającej hydranty przeciwpożarowe z infrastrukturą, a także przywrócenie terenu do stanu pierwotnego.

Za zrealizowanie wskazanych robót J. zaproponowała powodowi kwotę 900.000,00 zł netto, tj. 1.107.000,00 zł brutto. Aneksiem zawartym dnia 17 września 2013 r. strony zmieniły część postanowień umownych, w tym zmieniając kwotę wynagrodzenia podwykonawcy na łączną kwotę 1.098.390,00 zł brutto.

(umowa – k. 8 i n., aneks – k. 14)

Dnia 18 września 2013 r. przeprowadzono próbę drożności i szczelności zewnętrznej kanalizacji deszczowej (instalacji kanalizacyjnej) na obiekcie S. – (...) (...) w miejscowości N.. Po sprawdzeniu zgodności średnic rurociągów oraz ich spadków z projektem i obowiązującymi przepisami, wykonanie wskazanych robót uznano za prawidłowe.

(protokół z próby szczelności i drożności kanalizacji – k. 28)

W dniach od 16 do 18 września 2013 r. przeprowadzono próbę szczelności zbiornika. Próbę uznano za pozytywną, a wykonanie zbiornika za prawidłowe.

(protokół z próby szczelności zbiornika – k. 29)

W dniu 24 września 2013 r. przeprowadzono próbę ciśnieniową odcinka sieci hydrantowej na obiekcie (...) – (...) (...). Próbę wykonano zgodnie z warunkami technicznymi wykonania robót oraz instrukcją użytych materiałów do budowy sieci hydrantowej. Próbę uznano za pozytywną.

(protokół próby ciśnieniowej – k. 30)

Dnia 11 lutego 2014 r. przy udziale przedstawicieli J., jako generalnego wykonawcy, oraz powoda, jako podwykonawcy, sporządzono protokół odbioru wykonanych robót za okres od dnia 1 września 2013 r. do 17 września 2013 r. Jakość wykonanych robót została uznana za dobrą, zaś wartość robót określona na kwotę 75.773,69 zł netto.

Z tytułu zrealizowanych robót, które zostały objęte protokołem odbioru, w dniu 11 lutego 2014 r. powód wystawił wykonawcy generalnemu fakturę na kwotę 93.201,64 zł.

(protokół odbioru wykonanych robót – k. 32 i n., faktura – k. 34 i n.)

Wynagrodzenie określone w fakturze nie zostało zapłacone ani przez wykonawcę generalnego, ani przez pozwanego, jako inwestora.

(bezsporne)

Dnia 30 maja 2014 r. pełnomocnik powoda wezwał pozwanego do zapłaty w terminie 3 dni kwoty 93.201,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w płatności stanowiących wynagrodzenie powoda z tytułu zrealizowanej umowy zawartej z wykonawcą generalnym. Pismo zostało otrzymane przez pozwanego dnia 2 czerwca 2014 r.

W odpowiedzi na pismo, pozwany pismem z dnia 10 czerwca 2014 r., pozwany odmówił wypłacenia jakiegokolwiek wynagrodzenia twierdząc, że z otrzymanych od Prezesa Zarządu J. informacji oraz dokumentów wynika, że powód otrzymał wynagrodzenie za wykonanie podzleconych robót budowlanych w okresie od dnia 23 maja 2013 r. do dnia 31 grudnia 2013 r.

(wezwanie do zapłaty – k. 37, zwrotne potwierdzenie odbioru – k. 38, oświadczenie – k. 39)

Stan faktyczny został potwierdzony odpisami i kopiami dokumentów załączonych do pism procesowych. W oparciu o te dowody Sąd Okręgowy poczynił odpowiednie ustalenia zgodnie z art. 245 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (k.p.c.), z uwzględnieniem faktów przyznanych i bezspornych, zgodnie z art. 229 i 230 k.p.c.

Zeznania świadków (B. S. - k.234 i n., A. S. – k. 235 i n., M. H. – k. 277 i n., W. L. – k. 279 i n., T. N. – k. 281 i n., B. M. – k. 281 i n.) nie miały istotnego znaczenia dla ustaleń faktycznych. Świadkowie potwierdzili fakty, ustalone na podstawie dokumentów, w szczególności fakty zawarcia i wykonywania odpowiedniej umowy podwykonania robót budowlanych za wiedzą i zgodą pozwanego.

Sąd Okręgowy oddalił wniosek o dopuszczenie oraz przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron (k. 450), gdyż okoliczności, na które miał zostać przeprowadzony wskazany dowód (określony szczegółowo na k. 63), nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w rozumieniu art. 227 k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w znacznej części dochodzonego roszczenia, tj. w zakresie kwoty 92.587,60 zł wraz z odpowiednimi odsetkami ustawowymi za okres od dnia 6 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty. W pozostałej części, tj. w zakresie kwoty 614,04 zł powództwo należało oddalić, jako nieudowodnione oraz nieuzasadnione. Zważywszy na wynik procesu, w którym powód uległ jedynie co do niewielkiej części własnego żądania (poniżej 1% wartości

przedmiotu sporu), uzasadnionym było nałożenie na pozwanego obowiązku zwrotu powodowi poniesionych przez niego kosztów procesu.

Uzasadnieniem takiego rozstrzygnięcia jest przede wszystkim ustalenie przez Sąd Okręgowy, że z tytułu odpowiednich robót podwykonawstwa istnieje wierzytelność bezsporna między podwykonawcą a wykonawcą generalnym, co stwierdzono protokolarnie. Wysokość tej wierzytelności została skorygowana przez powoda w toku sprawy wskutek uwag biegłego.

Wierzytelność stała się wymagalna dopiero po dniu 11 lutego 2014 r., tj. po protokolarnym zakończeniu rozliczeń między wykonawcą generalnym a podwykonawcą. Ponieważ wierzytelność nie była wymagalna przed tą datą, wiarygodne i zrozumiałe są oświadczenia powoda, składane pozwanemu inwestorowi bezpośrednio do dnia 10 stycznia 2014 r., że wszystkie wierzytelności wymagalne do tamtego dnia były bieżąco zaspokajane przez wykonawcę generalnego (oświadczenia – k. 40-42). Oświadczenia te nie stoją w sprzeczności z faktem późniejszego protokolarnego końcowego rozliczenia prac podwykonawczych ze skutkiem powstania wierzytelności dochodzonej pozwem.

W stanie, gdy dowody z dokumentów dostatecznie wyjaśniają przyczyny składania oświadczeń o zaspokojeniu wszelkich wierzytelności wymagalnych do dnia 10 stycznia 2014r. (oświadczenie – k. 42), niecelowe było przesłuchanie stron zarówno co do tego, dlaczego składano takie oświadczenia, jak i co do tego, jak były one rozumiane przez pozwanego (wniosek pozwanego – k. 63, oddalony przez Sąd – k. 450).

Przesłanką uzasadnianego rozstrzygnięcia jest również ustalenie przez Sąd Okręgowy, że pozwany wyraził zgodę na podwykonawstwo przez powoda już przy zawarciu umowy zasadniczej. W takim stanie, nawet jeżeli pozwanemu, jako inwestorowi, nie przedstawiono wcześniej szczegółowych warunków umowy podwykonawstwa, nie stanowi to przeszkody w dochodzeniu przez podwykonawcę zapłaty wynagrodzenia bezpośrednio od pozwanego inwestora, co wynika z wykładni niżej przytoczonych przepisów o zobowiązaniach z tytułu umowy o roboty budowlane, uwzględniającej poglądy wypowiedziane w niżej przytoczonym orzecznictwie Sądu Najwyższego.

W takim stanie rzeczy, zarzuty pozwanego co do ewentualnych roszczeń wzajemnych względem wykonawcy generalnego (roszczeń spornych i nieuznanych przez syndyka w postępowaniu upadłościowym) są nieistotne, gdyż dotyczą rozliczeń między inwestorem a wykonawcą generalnym, opartych na umowie między tymi stronami, nie wpływając na treść i wysokość roszczenia o wynagrodzenie powoda jako podwykonawcy.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia stanowią w szczególności przepisy o zobowiązaniu z tytułu umowy o roboty budowlane, w brzmieniu obowiązującym w chwili zawarcia i wykonania umowy. Treść tych przepisów zmieniono ustawą z dnia 4 kwietnia 2017 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ułatwienia dochodzenia wierzytelności (Dz. U. poz. 933) ze skutkiem od dnia 1 czerwca 2017 r., lecz zgodnie z art. 12 tej ustawy, do umów o roboty budowlane zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy oraz odpowiedzialności za zapłatę wynagrodzenia za roboty budowlane wykonane przez podwykonawcę na podstawie takich umów stosuje się art. 647¹ Kodeksu cywilnego (k.c.) w brzmieniu dotychczasowym.

Z tej przyczyny, w celu wyjaśnienia podstawy prawnej rozstrzygnięcia, niżej przedstawiono przepisy w brzmieniu obowiązującym w chwili zawarcia i wykonania odpowiedniej umowy.

Zgodnie z art. 647 Kodeksu cywilnego, przez umowę o roboty budowlane wykonawca zobowiązuje się do oddania przewidzianego w umowie obiektu, wykonanego zgodnie z projektem i z zasadami wiedzy technicznej, a inwestor zobowiązuje się do dokonania wymaganych przez właściwe przepisy czynności związanych z przygotowaniem robót, w szczególności do przekazania terenu budowy i dostarczenia projektu, oraz do odebrania obiektu i zapłaty umówionego wynagrodzenia.

Zgodnie z art. 647¹ § 1 k.c. w umowie o roboty budowlane, o której mowa w art. 647, zawartej między inwestorem a wykonawcą (generalnym wykonawcą), strony ustalają zakres robót, które wykonawca będzie wykonywał osobiście lub za pomocą podwykonawców.

Zgodnie z art. 647¹ § 2 k.c. do zawarcia przez wykonawcę umowy o roboty budowlane z podwykonawcą jest wymagana zgoda inwestora. Jeżeli inwestor, w terminie 14 dni od przedstawienia mu przez wykonawcę umowy z podwykonawcą lub jej projektu, wraz z częścią dokumentacji dotyczącej wykonania robót określonych w umowie lub projekcie, nie zgłosi na piśmie sprzeciwu lub zastrzeżeń, uważa się, że wyraził zgodę na zawarcie umowy. Umowa wykonawcy z podwykonawcą powinna być zawarta w formie pisemnej pod rygorem nieważności (art. 647¹ § 4 k.c.). Z art. 647¹ § 5 k.c. wynika, że zawierający umowę z podwykonawcą oraz inwestor i wykonawca ponoszą solidarną odpowiedzialność za zapłatę wynagrodzenia za roboty budowlane wykonane przez podwykonawcę. Stwierdzić należy, że przepis art. 647¹ § 5 k.c. statuuje ustawową bierną solidarność o charakterze gwarancyjnym w postaci odpowiedzialności ex lege za cudzy dług, co jest odstępstwem od zasady prawa obligacyjnego, zgodnie z którą skuteczność zobowiązań umownych ogranicza się do stron zawartego kontraktu. Powyższa regulacja, dodana do kodeksu cywilnego z dniem 24 kwietnia 2003 r., wprowadziła bardzo korzystną dla podwykonawców sytuację prawną, dając im bezpośrednie roszczenia o zapłatę wynagrodzenia wobec inwestora, wykonawcy częściowego, a także generalnego wykonawcy. Chroni to interesy podwykonawców w przypadku nierzetelności finansowej podmiotu, z którym bezpośrednio zawarli oni umowę na wykonanie części robót. W związku z powyższym wykładnia art. 647¹ k.c. musi uwzględniać wyjątkowość i rygorizm zawartego w nim unormowania, a co za tym idzie chronić usprawiedliwiony interes inwestora, który zostaje obciążony odpowiedzialnością za realizację umowy, której nie jest stroną i na której wykonanie nie ma bezpośredniego wpływu. Surowy skutek wyrażenia zgody przez inwestora, wymaga zagwarantowania mu minimalnej ochrony prawnej, którą zapewnia znajomość okoliczności pozwalających oszacować zakres i stopień zagrożenia wynikającego z przyjmowanej odpowiedzialności. Z cytowanych przepisów wynikają dwie przesłanki warunkujące odpowiedzialność solidarną inwestora z generalnym wykonawcą tj. istnienie pisemnej umowy pomiędzy podwykonawcą a generalnym wykonawcą oraz zgody inwestora na zawarcie takiej umowy. Obie te przesłanki muszą być spełnione łącznie. Wyrażenie zgody w sposób bierny objawia się brakiem zgłoszenia na piśmie sprzeciwu lub zastrzeżeń w terminie 14 dni od przedstawienia mu przez wykonawcę umowy z podwykonawcą lub jej projektu, wraz z częścią dokumentacji dotyczącej wykonania robót określonych w umowie lub projekcie. W takiej sytuacji przyjmuje się fikcję prawną, że inwestor zgodę wyraził, przy czym jego interes zostaje zabezpieczony poprzez obowiązek przedstawienia mu stosownej dokumentacji. Ustawodawca zakłada, że inwestor zapoznał się, a w każdym razie mógł się zapoznać z tą dokumentacją i ma, bądź powinien posiadać, wiedzę o zakresie robót i wynagrodzeniu uzgodnionym w umowie z podwykonawcą. Natomiast drugi sposób wyrażenia zgody (czynny) może przybrać różną formę. Inwestor może wyrażać ją w sposób wyraźny pisemnie bądź ustnie, albo poprzez inne zachowanie, które w sposób dostateczny ujawnia jego wolę (art. 60 k.c.). Może zatem nastąpić to poprzez czynności faktyczne, w sposób dorozumiany. Przepis art. 647¹ § 2 k.c. nie uzależnia odpowiedzialności inwestora od przedłożenia mu dokumentacji, jeśli wyraża w sposób czynny zgodę na udział podwykonawcy w realizacji inwestycji. Może on uzyskać wiedzę o umowie pomiędzy wykonawcą a podwykonawcą z dowolnego źródła, zarówno przed jej zawarciem, jak i później. Ustawodawca zakłada, że jeżeli inwestor zgodę w sposób czynny wyraża, to wie co robi i nie jest już potrzebny żaden mechanizm obronny.

Istotne jest, że w każdym przypadku czynnego wyrażenia zgody powinna się ona odnosić do zindywidualizowanego podwykonawcy (element podmiotowy) i do określonej umowy o roboty budowlane (element przedmiotowy). Dotyczy to zatem także zgody wyrażonej w sposób dorozumiany. W orzecznictwie wskazuje się, że warunkiem skuteczności tak wyrażonej zgody jest, aby dotyczyła ona konkretnej umowy, której istotne postanowienia, decydujące o zakresie solidarnej odpowiedzialności inwestora z wykonawcą za wypłatę wynagrodzenia podwykonawcy, są znane inwestorowi, albo z którymi miał możliwość zapoznania się. Zatem inwestor nie musi znać treści całej umowy lub jej projektu, a jego znajomość istotnych postanowień umowy podwykonawczej decydujących o zakresie jego odpowiedzialności nie musi pochodzić od wykonawcy lub podwykonawcy, może mieć dowolne źródło i nie musi być ukierunkowana na wyrażenie zgody na zawarcie umowy podwykonawczej.

Z tych przyczyn, w jednym z najnowszych orzeczeń Sądu Najwyższego zwrócono uwagę, że błędną jest taka wykładnia art. 647¹ § 2 k.c. w związku z art. 60 k.c., która uzależnia skuteczność oświadczenia woli obejmującego zgodę inwestora od udowodnienia przez podwykonawcę świadomości inwestora co do istotnych postanowień umowy wykonawcy z podwykonawcą. Pojęcie dorozumianych oświadczeń woli należy bowiem odnosić do zachowań ujawniających wolę danej osoby, a nie do stanu jej świadomości. Dla skuteczności oświadczenia woli obejmującego zgodę, o której mowa, nie jest zresztą konieczne, aby inwestor zapoznał się z istotnymi postanowieniami umowy podwykonawczej, wystarczy, że miał zapewnioną możliwość zapoznania się z tymi postanowieniami (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2016 r., I CSK 645/15).

Już wcześniej w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono pogląd, że przepis art. 647¹ § 2 k.c. wcale nie uzależnia odpowiedzialności inwestora wobec podwykonawcy od przedłożenia inwestorowi projektu umowy zawartej przez wykonawcę z podwykonawcą wraz z niezbędną dokumentacją, jeżeli inwestor wyraża w sposób czynny zgodę na udział podwykonawcy w realizacji inwestycji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2011 r., III CSK 152/10). Będzie tak w szczególności, jeśli inwestor, poprzez swoje zachowanie wobec wykonawcy i podwykonawcy akceptuje fakt realizacji robót budowlanych objętych umową z wykonawcą przez przedstawionego mu i jasno zidentyfikowanego podwykonawcę. W takim razie, warunkiem powstania odpowiedzialności inwestora za wynagrodzenie należne podwykonawcy wcale nie jest przedłożenie inwestorowi egzemplarza umowy podwykonawczej, jeśli nie ulega wątpliwości, że inwestor mógł realnie zażądać okazania mu tej umowy, mógł zapoznać się z jej treścią oraz wyrazić swój ewentualny sprzeciw wobec powierzenia określonej części robót temu właśnie podwykonawcy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2014 r., V CSK 124/13).

Powód rzeczywiście nie udowodnił, aby przed zawiśnięciem sporu pozwanemu została przedstawiona dosłowna treść umowy między wykonawcą generalnym (J.), a podwykonawcą (powodem), jednakże nie ogranicza to odpowiedzialności pozwanego względem powoda według art. 647¹ k.c. Nawet jeżeli pozwanemu inwestorowi rzeczywiście nie została doreczona właściwa umowa o podwykonawstwo, pozwany inwestor w sposób oczywisty wyraził zgodę na wykonanie przez powoda odpowiednich robót budowlanych przez akceptację szczegółowych warunków umowy z wykonawcą generalnym (k. 79-80) i pozostając następnie w stałym kontakcie z podwykonawcą i odbierając od niego stosowne oświadczenia (k. 40-42).

W punkcie 16 szczególnych warunków umowy zawartej pomiędzy generalnym wykonawcą a inwestorem, wskazano dosłownie, że „przy realizacji robót, wykonawca będzie korzystał z usług (...) sp. z o.o. z siedzibą w C.. (...) sp. z o.o. będzie jedynym podwykonawcą” (k. 80). Pod dokumentem stanowiącym szczególne warunki umowy zostały złożone podpisy umocowanych przedstawicieli generalnego wykonawcy oraz pozwanego inwestora (k. 80).

W takim stanie powoływanie się przez pozwanego na nieznaną mu treść szczególnych warunków umowy pomiędzy generalnym wykonawcą (J.), a podwykonawcą (powodem) nie wpływa na ważność wyrażenia przez pozwanego zgody na wykonywanie przez powoda odpowiednich robót budowlanych, a co za tym idzie nie wpływa w żaden sposób na wyzbycie się lub ograniczenie odpowiedzialności pozwanego inwestora względem powoda jako podwykonawcy za zapłatę odpowiedniego wynagrodzenia.

Podniesiony przez pozwanego zarzut związany z roszczeniami wzajemnymi przysługującymi pozwanemu względem wykonawcy generalnego w żaden sposób nie wpływa na odpowiedzialność pozwanego inwestora względem powoda, jako podwykonawcy.

Przepisy o zobowiązaniach umownych, stanowiące o solidarnej odpowiedzialności inwestora za zapłatę wynagrodzenia należnego podwykonawcy od wykonawcy generalnego (art. 647¹ § 5 k.c.), nie ustanawiają wzajemnej solidarnej odpowiedzialności podwykonawcy za zobowiązania wykonawcy generalnego względem inwestora. W takim stanie, jeżeli pozwanemu inwestorowi przysługują roszczenia względem wykonawcy generalnego z tytułu umowy o roboty budowlane zawartej z tym podmiotem, powinien te roszczenia kierować względem wykonawcy generalnego, zamiast podnoszenia zarzutów z tego tytułu względem podwykonawcy, którego nie łączyła umowa z

inwestorem. Zresztą, roszczenia pozwanego inwestora względem wykonawcy generalnego są sporne i powinny być rozstrzygnięte we właściwym postępowaniu między zainteresowanymi, tj. między inwestorem, a syndykiem masy upadłości wykonawcy generalnego.

Przesłuchany w charakterze świadka T. F., powołany do funkcji syndyka masy upadłości generalnego wykonawcy (J.), wyjaśnił, że jako syndyk masy upadłości odmówił uznania odpowiedniej wierzytelności inwestora w toku postępowania upadłościowego, a inwestor nie odwołał się od tej decyzji (protokół przesłuchania świadka na płycie CD – k. 433 w zw. z listą wierzytelności – k. 427 i n.).

W takim stanie rzeczy, podniesione przez pozwanego zarzuty względem rozliczeń z wykonawcą generalnym pozostają prawnie nieistotne dla zagadnienia odpowiedzialności pozwanego inwestora za zapłatę wynagrodzenia należnego powodowi jako podwykonawcy.

W odpowiedniej fakturze wystawionej przez powoda doszło do omyłki rachunkowej ze skutkiem zawyżenia wynagrodzenia o kwotę 614,04 zł, co stwierdził biegły powołany przez Sąd (k. 165 i n.). Powód przyznał błąd (pismo pełnomocnika powoda – k. 182 i n.).

Dlatego, Sąd Okręgowy uwzględnił powództwo co do kwoty 92.587,60 zł wraz z odpowiednimi odsetkami ustawowymi za okres od dnia 6 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty, zaś w pozostałej części, tj. w zakresie kwoty 614,04 zł oraz odpowiednich odsetek dochodzonych obok tej kwoty oddalił powództwo.

Zgodnie z art. 108 § 1 zdanie pierwsze k.p.c., Sąd Okręgowy rozstrzygnął w wyroku o kosztach procesu na podstawie art. 100 zdanie drugie k.p.c. w zw. z przepisami odpowiedniego rozporządzenia wykonawczego do ustawy – Prawo o adwokaturze obowiązującego w chwili wszczęcia postępowania, a nadal stosowanego w sprawie na mocy przepisów przejściowych.

Powództwo zostało oddalone jedynie co do nieznaczonej części, tj. w zakresie kwoty 614,04 zł, co stanowiło około 0,6% wartości przedmiotu sporu.

W takim stanie Sąd Okręgowy nałożył na pozwanego obowiązek zwrotu powodowi wszelkich poniesionych kosztów. Na zasądzoną z tego tytułu sumę 8.278,00 zł złożyły się następujące kwoty:

- d) 4.661,00 zł tytułem zwrotu kosztów opłaty od pozwu;
- e) 3.600,00 z tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
- f) 17,00 zł tytułem zwrotu kosztów opłaty skarbowej od złożonego pełnomocnictwa procesowego.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd Okręgowy obciążył pozwanego kosztami sądowymi, stanowiącymi wydatki poniesione w toku postępowania tymczasowo ze środków Skarbu Państwa.

Zasądzona z tego tytułu kwota 1.726,38 zł stanowiła koszty sporządzenia opinii biegłego (postanowienie z dnia 3 lutego 2015 r. – k. 185 i n.).

Z tych wszystkich przyczyn oraz na podstawie przywołanych przepisów prawa, Sąd Okręgowy orzekł, jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

(...)

a) (...)

b) (...)

(...)